

In de schaduw

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Shelley Burr

In de schaduw

Vertaald uit het Engels door
Ralph van der Aa

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5932 3

© 2022 Shelley Burr

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ralph van der Aa

Oorspronkelijke titel *Wake*

Oorspronkelijke uitgever Hachette Australia

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Getty Images

Foto auteur © Yen Eriksen Media

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn liefste, mijn geluk

1

Ik woon in dat huis dat je op het nieuws hebt gezien. In de zomer dat ik zestien werd hebben we het pastelblauw geschilderd, maar jij denkt dat het wit is. Er staan twee roze fietsjes tegen de veranda en op een van de muren schijnt een blauwe gloed van de zwaailichten van een politiewagen. Elke keer wanneer er 'nieuws' is, gebruiken ze dezelfde foto. Het is te duur om een fotograaf te sturen en een nieuwe te maken, en het gaat ze toch vooral om de twee fietsjes en die blauwe gloed.

Niemand wil onder ogen zien dat een van die meisjes groot is geworden.

Op het bord boven de deur van de dorpswinkel met postagentschap stond in schuine letters *DEUR SLUITEN AUB – DE AIRCO STAAT AAN*, maar als dat echt zo was, was die niet opgewassen tegen de klamme nazomerhitte. Mina kon zich de vlaag koele lucht herinneren wanneer ze de deur als kind openduwde – meestal wanneer hun moeder, uitgeput doordat ze alle boodschappen in één tocht naar het dorp had gepropt, het goedvond om er een ijsje te gaan kopen. Of de airconditioner was te oud geworden, of de elektriciteitsprijzen waren te hoog, of mevrouw Gilligan had de leeftijd bereikt waarop ze zo vel over

been was dat zelfs de warmste dagen te fris voor haar waren. Mina zou het natuurlijk kunnen vragen, maar wanneer je mensen persoonlijke vragen stelde voelden ze zich vrij hetzelfde bij jou te doen.

‘Ben je hier voor je bestelling, lieverd?’ vroeg mevrouw Gilligan.

De winkel was eerder een buurtwinkeltje dan een supermarkt, maar je kon in Nannine nergens anders boodschappen doen. De eerste paar keer dat ze hiernaartoe was gekomen om een pakket op te halen waar overduidelijk grote hoeveelheden gedroogd voedsel en eten in blik in hadden gezeten, had ze zich opgelaten gevoeld, maar mevrouw Gilligan had er nooit iets over gezegd of haar een veelbetekenende blik toegeworpen.

Mina had liever dat mensen wel iets zeiden. Wanneer iemand haar iets onder de neus wreef, wist ze tenminste waar ze aan toe was. Mensen die vriendelijk leken, konden voor altijd een vraagteken blijven.

‘Het staat achterin,’ zei mevrouw Gilligan terwijl ze overeind kwam van de kruk. ‘Ik heb de bon gecontroleerd en er ontbreken een paar dingen.’ Ze schoof de factuur over de toonbank. ‘Die heb ik trouwens wel op voorraad.’

Mina liet haar ogen over de lijst gaan, in de hoop dat het het junkfood was dat ze in een opwelling aan de bestelling had toegevoegd. Of de batterijen; die konden nog wel zes weken wachten. Maar nee, wat er niet was had ze echt nodig. De bonen in blik. Twee van de vijf zakken gedroogde linzen. En het komijnzaad.

Ze roffelde met haar vingers op de toonbank terwijl ze erover nadacht. De komijn was cruciaal in veel gerechten, vooral die waarmee ze haar laatste voorraden opmaakte voordat het weer tijd was om boodschappen te gaan doen. Op sommige da-

gen had ze bijna niets meer maar kon ze het niet opbrengen om helemaal naar het dorp te rijden. Die dagen hadden haar heel bedreven gemaakt in het bereiden van het soort maaltijden waarop haar over- en betovergrootmoeders trots zouden zijn geweest.

Achter haar ging de deur open en er liep een man naar binnen. Ze bestudeerde zijn vervormde spiegelbeeld in de glazen deur van de sigarettenkast. Hij droeg een zwart gebreid mutsje, en de blonde haren die ze kon zien hadden een pluizige structuur. Het zouden krullen kunnen zijn als hij de juiste conditioner zou gebruiken. Zijn gezicht kwam haar niet bekend voor, wat hier zelden gebeurde. Nannine was een plaatsje met weinig inwoners in Central New South Wales, dat zo ver van de snelweg lag dat er geen reizigers doorheen kwamen die op zoek waren naar verse pasteitjes en openbare toiletten. En de seizoenswerkers op de omringende boerderijen waren in deze tijd van het jaar allemaal weer naar huis.

Mina zag dat mevrouw Gilligan rechterop ging staan en hem met onverholen nieuwsgierigheid aankeek, waaruit ze opmaakte dat ze geen roddels had gemist. Hij was nieuw hier, en dat maakte haar heel nerveus en rusteloos.

Snel liep ze weg van de toonbank. Terwijl ze langs de man beende keek ze onafgebroken naar de onderste schappen, alsof ze gefascineerd was door de goedkoopste vloerreiniger die in de winkel te koop was.

Ook al deed ze hier zelden boodschappen, ze kende de indeling van de winkel uit haar hoofd, en ze wist waar alle spullen lagen die zij er altijd kocht. Drie gangpaden, zes kasten en achterin een rij koelingen en vriezers. Terwijl ze rondliep was ze zich bewust van de man. Hij bewoog zich van de ene kant van de winkel naar de andere en gooide spullen in zijn mandje ter-

wijl hij nauwelijks naar de schappen keek. Elke keer wanneer ze langs het pad liep waar hij stond, draaide hij zijn hoofd naar haar toe en keek naar haar.

Ze hield zich voor dat dat heel normaal was. Als hij hier nooit eerder was geweest, had hij geen idee van wat er in de winkel verkrijgbaar was. En het zat in de menselijke natuur om je naar de enige andere persoon die in de buurt was toe te draaien wanneer je elkaar passeerde.

Het was normaal.

Hij observeerde haar niet.

Ze pakte een zakje komijn uit het schap en gooide het met een snelle beweging in haar mandje, alsof ze probeerde een levende vogel uit de lucht te plukken.

In de spiegel onder het plafond zag ze dat de man aan het einde van haar gangpad bleef staan. Hij keek naar een display met chips, maar zijn ogen schoten een keer opzij om naar haar te kijken.

Ze probeerde zich te vermannen terwijl ze in haar mandje staarde en diep ademhaalde. Er hadden wel vaker mensen naar haar gekeken, maar dit was de eerste keer dat het zo openlijk gebeurde.

Hij wachtte op haar, wachtte tot ze langs hem naar de kassa zou lopen. Hoelang zouden ze daar zo kunnen blijven staan terwijl ze net deden of ze geïnteresseerd waren in het display waar ze voor stonden?

‘Lieverd,’ zei mevrouw Gilligan zacht en vriendelijk.

Mina schrok zo dat haar boodschappen ervan heen en weer schudden in het mandje. Ze had zich volledig op de man geconcentreerd en had niet gemerkt dat mevrouw Gilligan om was gelopen en vanaf de andere kant van het pad naar haar toe was gekomen.

‘Zou jij dat blik perziken even van de bovenste plank willen pakken? Dan hoef ik er geen trapje bij te halen.’ Ze wees met haar kin naar een plank. Een klant die veel langer was dan mevrouw Gilligan had zich kennelijk bedacht en de perziken tussen de blikjes gecondenseerde melk gezet. Toen ze glimlachte zag Mina de boodschap duidelijk in haar ogen. *Ik kan zien dat je van slag bent. Vergeet niet dat ik hier ook ben.*

Mina glimlachte terug. Je kon zeggen wat je wou over kleine plaatsjes, maar als je een van hen was, kwamen de inwoners om je heen staan en beschermden ze je.

Toen Mina haar het blik gaf, pakte mevrouw Gilligan het met beide handen vast waarbij ze Mina’s vingers tussen het koele metaal en de warme huid van haar handpalm klemde. ‘Ik heb die artikelen al aangeslagen,’ zei ze. ‘De codes stonden op de factuur. Zal ik ze op je rekening zetten?’

Mina had helemaal geen rekening. Daar deed deze winkel niet aan; ze waren er al lang voor haar geboorte mee gestopt. ‘Graag.’

Buiten baadde de straat in het zonlicht, maar het was er helemaal uitgestorven. De weinige parkeerplaatsen voor de winkel waren allemaal bezet, zodat ze zich gedwongen had gezien haar auto verderop in de straat voor de kroeg te parkeren. De eigenaren van de auto’s waren in geen velden of wegen te bekennen – de kroeg en het afhaalrestaurant gingen pas om elf uur open en alle winkels daartussenin waren al lang geleden gesloten. Dat betekende waarschijnlijk dat ze daar hun auto hadden geparkeerd en met de trein waren vertrokken, die op vrijdag door het dorp kwam. Niemand zette zijn auto op de parkeerplaats van het station die achter de rij met winkels lag; dat deed je alleen als je het niet erg vond als je auto gestolen werd, leeggehaald of ontmanteld werd terwijl je weg was. Het was algemeen bekend

dat een voertuig dat daar werd neergezet minstens een week onbeheerd bleef.

Nannine was ontstaan en tot bloei gekomen door de handel: boeren die runderen naar de veemarkt en graan naar de graanschuren brachten. Maar er waren nu bijna geen familieboerderijen meer over. Er kwamen steeds minder mensen met hun vracht door het dorp, en doordat er geen veemarkten meer waren, reden de meeste door naar de volgende plaats. De goedentreinen denderden zonder te stoppen door het plaatsje. In het dorp waren nog maar een paar basisvoorzieningen over, en het belangrijkste dat het tegenwoordig nog te bieden had was koppigheid. Mina was zich bewust van elke etalage met gesloten gordijnen of met glas dat aan de binnenkant was afgeplakt met oude kranten.

Even overwoog ze naar het benzinstation aan de overkant van de brede straat te lopen. Daar stond vast iemand achter de kassa, en waarschijnlijk hing er ook een camera. Maar ze zette die gedachte van zich af. Ze moest niet zo raar doen. Ze had geen getuigen nodig, want ze hoefde alleen maar de paar meter naar haar auto te overbruggen.

Ze liep snel maar rende niet en klemde haar sleutels in haar handpalm; de langste en scherpste stak tussen haar middel- en wijsvinger uit. Rennen zou overdreven zijn. Hysterisch.

De man had zulke bedenkingen niet. Ze kreeg bijna een hartstilstand toen ze zijn schoenen luid achter zich op het asfalt hoorde.

‘Mag ik iets vragen?’ zei hij, met verrassend zachte stem. De vriendelijke toon was volkomen in tegenspraak met de angst en verwarring die hij bij haar teweegbracht.

Voor de voormalige bank bleef ze staan. Het klassiek koloniale gebouw was het mooiste van Nannine en gebouwd in de

hoogtijdagen van het plaatsje. Het had zandstenen bogen en twee zuilen waarop een latei rustte die 1871 vermeldde. Voor de ramen zaten ijzeren spijlen en de reusachtige dubbele houten deuren waren stevig afgesloten. Het filiaal had al lang geleden zijn functie verloren, de kasbedienden waren allemaal ontslagen, maar de geldautomaat die zat weggestopt in een donker hoekje deed het nog.

‘Daar hangt een camera,’ riep ze. ‘U wordt gefilmd.’

‘Eh...’ Hij bleef staan en keek achterom de straat in, alsof hij zichzelf weer kon zien lopen. ‘Die gaat alleen aan wanneer er een transactie plaatsvindt. Maar als u uw kaart erdoorheen wilt halen kan ik best even wachten.’

Ze aarzelde. Als ze haar bankpas wilde opdiepen uit haar tasje moest ze haar blik van hem afwenden en allebei haar handen gebruiken. Dan maakte ze zich kwetsbaar.

‘Bent u Mina McCreery?’

‘Dat weet u best.’

Opeens voelde ze zich heel moe. Ze besepte dat ze haar bestelling was vergeten. Ze was gevluucht met de paar dingen die ze extra had gekocht en had de spullen waarvoor ze eigenlijk naar de winkel was gekomen in het achterkamertje van mevrouw Gilligan laten staan. Ze moest terug.

‘En Evie McCreery was uw tweelingzus?’

‘Evelyn McCreery,’ beet ze hem toe. Ze had er geen moeite mee als het lange ‘Wilhelmina’ werd afgekort, maar aan Evelyn viel niet te tornen. ‘Evie’ was bedacht door de pers, om ruimte te besparen in de koppen en om haar snoeziger te maken.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Dat wist ik eigenlijk wel.’

Natuurlijk wist hij het. Ze wilde wedden dat hij genoeg over haar wist om er een notitieboekje mee vol te schrijven. En dat hij over genoeg onjuiste informatie beschikte om er een tweede

mee te vullen. En zij wist niet eens hoe hij heette.

‘Wie bent u?’

‘Lane,’ antwoordde hij, terwijl hij een portefeuille tevoorschijn haalde. ‘Lane Holland.’ Hij klapte de portefeuille open om zijn rijbewijs te laten zien. ‘Ik ben gespecialiseerd in cold cases.’

‘Dat is geen politiebade,’ zei ze. Ze stak haar hand uit en pakte de portefeuille. Hij keek haar verbaasd aan. Er waren vast niet veel mensen die die grens overgingen, maar zij had schijt aan sociale mores.

Voor zover ze kon zien was het rijbewijs echt. Er stond een adres in Byron Bay op. Als hij dat hele eind had gereden om haar te spreken, zou het lastig zijn om hem af te schudden. Ze draaide het rijbewijs om en zag geen beschadigingen of verkleurde plekken die erop wezen dat hij de naam had vervalst. Op de foto zag ze hetzelfde lichte haar, dezelfde donkere ogen en dezelfde krachtige kaaklijn als van de man die voor haar stond.

‘Ik ben niet van de politie,’ zei hij. ‘Ik ben privédetective.’

Ze gooide de portefeuille naar hem terug. ‘Ik snap het. Heb je al een boekcontract? Want als je daarop uit bent heb je dikke pech. Er verschijnen binnenkort al twee boeken omdat het bijna twintig jaar geleden is. Niemand gaat ook nog een derde kopen.’

‘Ik schrijf geen boek,’ zei hij. ‘Ik wil spoken uit het verleden verjagen.’

‘En waarom denk je dat ik jouw hulp daarbij nodig heb?’

‘Ik wil niet opscheppen, maar ik heb een aardige staat van dienst in het oplossen van zaken die door iedereen opgegeven waren. Bent u bekend met de zaak van Tammie Peterson uit Walgett? Of met de moord op Bronte en Regina Fermin uit Albury?’

Nee, daar had ze nog nooit van gehoord. Dat stemde haar iets milder. Mensen die uit waren op roem hielden zich niet bezig met zaken die zelfs haar, met al haar betrokkenheid, niets zeiden.

‘Drie meisjes,’ merkte ze op, en ze liet de implicatie tussen hen in hangen. ‘Allemaal kinderen?’

‘Dat is mijn specialisatie, ja,’ zei hij afgemeten. ‘Ik heb een jongere zus.’

Ze moest zich inhouden om geen schamper geluid te maken vanwege het cliché. ‘Ik neem aan dat je geïnteresseerd bent in de beloning,’ merkte ze met een zucht op.

‘Die sla ik niet af,’ zei hij. ‘Het is mijn werk, ik moet ook eten.’

‘Dan wens ik je veel succes.’ Ze liep langs hem, terug naar de winkel.

‘Alstublieft,’ zei hij, terwijl hij achter haar aan kwam als een ballon die ze aan een touwtje meedroeg. ‘Ik weet hoezeer u gehecht bent aan uw privacy.’

‘Blijkbaar weet je dat niet,’ zei ze. Ze verschoof de sleutels in haar hand en klemde het scherpe exemplaar weer tussen haar vingers.

Zijn blik werd door de beweging naar beneden getrokken en hij nam iets meer afstand maar bleef haar wel volgen. ‘Daarom kan ik u helpen. Wilt u geen rust vinden?’

‘Ik heb rust,’ snauwde ze.

Ze duwde de deur open en liet die tussen hen dichtvallen.

2

MyMurder Forums

Subforum: Algemene discussie

Onderwerp: Grotendeels opgelost

Gebruiker VolcanicJudo: Kennen jullie voorbeelden van zaken die in principe zijn opgelost maar die toch nog als lopend worden beschouwd omdat er geen vervolging mogelijk is? Zoals Nicole Brown, Evie McCreery, Lizzie Borden etc.

Gebruiker Brava89: De Hinterkaifeck-moorden. Die naam duidt altijd op in enge lijstjes, maar als je mensen uit de omgeving eraan vraagt, is de zaak zo ongeveer een publiek geheim. Zoek maar op.

Gebruiker LionSong: Sinds wanneer is de zaak van Evelyn McCreery in principe opgelost?

Gebruiker VolcanicJudo: Sinds je dat logischerwijs kunt concluderen.

Mina ging achter het stuur zitten en drukte op de afstandsbediening om de deuren te vergrendelen. Ze dacht niet dat Lane haar naar haar huis zou volgen. Hij was duidelijk geen bedreiging, alleen maar een lul. Een van de velen die meenden dat hun fascinatie met haar zus hun bepaalde rechten gaf. Wat zij wilde maakte niet uit, toch? Haar hele leven was publiek geworden.

Peinzend zat ze met de sleutels te friemelen. Meestal kreeg ze er spijt van wanneer ze helemaal naar de bibliotheek reed om Alanna te spreken. Vóór de reis leek het meestal weinig om het lijf te hebben om om tien uur te vertrekken en om één uur te arriveren, of tien voor halftwee als ze stopte bij het benzinestation voor een kop warme chocolademelk. Als ze eenmaal anderhalf uur onderweg was begon haar linker knie echter pijn te doen en was Alanna nog steeds heel ver weg. Maar voor de verandering vervulde de gedachte om naar huis te gaan, waar het stil en rustig was, haar nu niet met opluchting.

Weliswaar zouden haar boodschappen tijdens de rit naar Danby goed blijven, maar als ze er helemaal naartoe reed had ze ze niet online hoeven kopen. Er waren daar drie supermarkten. Om nog maar te zwijgen over de benzinekosten.

Fuck it.

De bibliotheek had in de laatste vijf jaar van het leven van haar moeder voor grote onenigheid binnen het gezin gezorgd. Evelyn was gek op deze bibliotheek geweest, dus toen er plannen waren het filiaal te laten 'fuseren' met een bibliotheek vijftig kilometer verderop, had de Evelyn McCreery Foundation een genereuze donatie aangeboden om die plannen terug te draaien. Toen er werd voorgesteld de naam van de bibliotheek te veranderen in de Evelyn McCreery Memorial Library, waren Mina en haar vader daar heel blij mee geweest. Een tastbare herinnering

aan iets goeds dat was voortgekomen uit Evelyns verdwijning zou een grote troost zijn. Haar moeder was echter woedend geworden over de gedachte dat haar dochter een gedenkteken zou krijgen. Dat ging niet gebeuren zolang de kans bestond dat ze nog in leven was. Beverley wilde niet eens het compromis overwegen om het gewraakte woord ‘memorial’ weg te laten. Het was een beledigende gedachte – Beverley zou zich bewust zijn van het woord, of het nu gegraveerd stond of niet.

De hele ruzie was beslecht door de dood van Mina’s moeder. Het leek een beetje lomp om meteen door te pakken toen haar moeder geen bezwaar meer kon maken, dus droeg de Beverley McCreery Memorial Library nu de naam van het gezinslid van wie vaststond dat ze was overleden.

Of dit een overwinning voor haar moeder of voor haar was wist Mina eigenlijk niet. Wanneer een strijd lang duurde, vergat je vaak hoe de overwinning eruitzag.

Ze wilde een bibliotheek zoals die waarover ze een keer had gelezen, gehuld in een heilige stilte die alleen werd verbroken wanneer er zo nu en dan een bladzijde werd omgeslagen. Deze bibliotheek was echter één en al activiteit. Een vader las twee peuters voor op een stapel kussens; een groepje bejaarden zat bij het erkerraam te kibbelen boven een Scrabblebord; en een jongeman was aan het internetten terwijl er zulke harde muziek uit zijn koptelefoon kwam dat het net zo goed luidsprekers hadden kunnen zijn.

Met gebogen hoofd glipte ze door de deur achter de balie, waar alleen personeel door mocht.

Alanna Rennold streek juist met een dunne kwast lijm over een pop-up van een kangoeroe zodat je niet meer zou kunnen zien dat die was beschadigd door kindervingers. Ze keek op toen Mina binnenkwam. ‘Wat is er?’

Toen Mina vijftien was, had haar moeder haar gevraagd een brief te schrijven aan een meisje over wie ze in de krant had gelezen. Een meisje van wie ook een zus was verdwenen. De omstandigheden waren heel anders – de vader van dat andere meisje had de zus van straat meegenomen en niemand had ze sindsdien nog gezien – maar de gevoelens waren absoluut hetzelfde. Mina verzette zich tegen het idee van schrijven, ze vond het creepy. Haar moeder had er echter op gestaan. Stel je voor dat iemand die het begreep contact met háár had opgenomen in die eerste dagen, toen ze zich zo verloren had gevoeld.

Mina had de zin ervan niet ingezien. Dat ze pijn had geleden betekende nog niet dat ze wist hoe ze daarmee moest omgaan. Maar ze was gaan zitten en had de tijd genomen om die onbekende een brief te schrijven. Een brief aan haar jongere ik, over wat haar te wachten stond. Wat ze op papier kreeg bood echter geen troost. Het was verbitterd en zat vol kwaadheid, en toen ze las wat ze geschreven had, was ze groot genoeg geweest om te weten dat het eigenlijk in de prullenbak thuishoorde.

Dus gooide ze de brief weg en negeerde ze verdere pogingen van haar moeder om hen met elkaar in contact te brengen. Uiteindelijk hield Beverley erover op.

Toen, tijdens haar laatste levensjaar, dook de naam van het meisje telkens op. Alanna was zo aardig. Alanna was zo slim. Alanna was zo knap. Alanna hield zo van haar make-uptips. Alanna luisterde naar haar advies. Als Alanna kleren kreeg van Beverley droeg ze die ook echt.

De verdwijning van haar dochter had een leegte in Beverleys leven veroorzaakt, en Alanna leek die leegte op te kunnen vullen, maar Mina had er niets mee te maken.

Uiteindelijk ontmoetten ze elkaar op Beverleys begrafenis. Als er leven na de dood was, lachte Beverley zich in de hemel te

pletter omdat Alanna nu Mina's beste – en enige – vriendin was. Het was echt iets voor haar om haar dochter op weg naar de uitgang nog één keer 'Zei ik het niet?' toe te voegen.

'Wie zei dat er iets aan de hand was?' zei Mina, alsof de verwilderde blik in haar ogen en haar bleke gezicht ook een modestatement hadden kunnen zijn. Ze ging op de harde bank zitten.

'Er is geen boek voor je gereserveerd en je rijdt geen drie uur om even gedag te zeggen,' zei Alanna terwijl ze zich weer over haar klusje boog.

'Twee uur maar,' zei Mina. 'Ik kom uit Nannine, niet van huis. En misschien miste ik je wel.'

'Misschien moet je dan vrienden met me worden op Facebook.'

'Hou op.' Het kwam er niet vrolijk uit, zoals de bedoeling was geweest, maar scherp, en ze had niet genoeg controle over zichzelf om er in één adem iets aan toe te voegen. Shit. Kennelijk was het haar gelukt de paniek in toom te houden toen ze zich de privédetective van het lijf hield en hiernaartoe was gereden, maar stak die de kop op nu ze ergens was waar ze zich veilig voelde.

'Wat heb je nodig?' vroeg Alanna.

Mina schudde haar hoofd. Ze kreeg geen woorden uit haar mond maar wilde Alanna ervan verzekeren dat het niets voorstelde. Dat het weer over zou gaan. Ze probeerde zich de ademhalingsoefening te herinneren die haar therapeut haar had geleerd. Was het nou vier keer inademen, drie keer uitademen of andersom? Wie had ooit bedacht dat ze een sommetje zou moeten maken om een paniekaanval te onderdrukken?

'Hier.' Alanna legde haar telefoon op de armleuning van de bank. Op het scherm zwol een lichtblauwe cirkel op om vervol-